

Sygn. akt: II K 349/16

2 Ds. 235/16 PR L.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Niedziałkowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Ewa Jodko

przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13.01.2017 r.

sprawy przeciwko **S. I.** synowi E. i R. z domu M.

ur. (...) w R.

oskarżonemu o to, że:

I w dniu 23 sierpnia 2016 r. w O., gm. O., woj. (...), dwukrotnie uderzył otwartą dłonią w twarz P. K. naruszając jej nietykalność cielesną przy czym groził wymachując nożem w kierunku wymienionej pozbawieniem życia, uszkodzeniem ciała, przy czym groźba ta wzbudziła u niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona

tj. o czyn z art. 217 § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II w dniu 23 sierpnia 2016 r. w O., gm. O., woj. (...), znęcał się nad psem rasy owczarek niemiecki należącym do P. K. w ten sposób, że kilkakrotnie kopnął go w okolice głowy

tj. o czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

orzeka:

I oskarżonego S. I. w ramach zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2016 r., w godzinach przedpołudniowych, w miejscowości O., gm. O., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną P. K. poprzez dwukrotne uderzenie jej otwartą dłonią w twarz, czyn ten kwalifikuje z art. 217 § 1 kk i za to skazuje go, a z mocy art. 217 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II oskarżonego S. I. w ramach zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2016 r., w godzinach przedpołudniowych, w miejscowości O., gm. O., woj. (...), groził P. K. pozbawieniem życia, uszkodzeniem ciała wymachując w jej kierunku nożem składanym typu scyzoryk, przy czym groźba ta wzbudziła w niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, czyn ten kwalifikuje z art. 190 § 1 kk i za to skazuje go, a z mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III na mocy art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża składanego typu scyzoryk, wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/137/16/P pod poz. I;

IV oskarżonego S. I. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i za to skazuje go, a z mocy art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

V na mocy art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt orzeka wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 500,00 zł. (pięćset) na rzecz Towarzystwa (...) Oddział w O.;

VI na mocy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 i 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 kk w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym, nakładając na oskarżonego obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

VII na mocy art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w zw. z § 22 rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. G. L. kwotę 221,40 zł. (dwieście dwadzieścia jeden 40/100), w tym podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście 60/100), w tym podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu sądowym;

VIII na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt: II K 349/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. I. lat 60 ma wykształcenie podstawowe. Utrzymuje się z renty w wysokości 604,00 zł. Żyje w nieformalnym związku. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Siedmiokrotnie na przestrzeni 1978 – 2006 r. był hospitalizowany w szpitalu psychiatrycznym w związku z zaburzeniami afektywnymi dwubiegunowymi i zespołem uzależnienia spowodowanym używaniem alkoholu. Był karany sądownie.

W dniu 23 sierpnia 2016 r., około godz. 11:00 16 – letnia P. K. wyszła z psem – owczarkiem niemieckim, który wabi się H. na spacer po okolicznych polach. W pewnym momencie pokrzywdzona zauważyła znanego jej z widzenia, leżącego na ziemi oskarżonego, na którego we wsi wołają (...). S. I. znajdował się pod działaniem alkoholu. Towarzyszyły mu dwa psy. Wymieniony wstał, po czym ponownie upadł staczając się ze skarpy. Małoletnia podeszła do oskarżonego chcąc zobaczyć, czy nie potrzebuje pomocy. S. I. wstał i bez powodu uderzył P. K. dwukrotnie z otwartej dłoni w twarz. Po chwili do oskarżonego doskoczył owczarek niemiecki. Chcąc się bawić skoczył mu na plecy. S. I. wyjął z kieszeni spodni scyzoryk, przysunął jego ostrze do szyi pokrzywdzonej, po czym po chwili cofnął i zaczął nim wymachiwać w kierunku stojącej w odległości około 1 metra P. K., bełkocząc coś w sposób niezrozumiały. Pokrzywdzona zaskoczona sytuacją, powodowana strachem, nie wiedziała co robić, nie ruszała się z miejsca. W międzyczasie, płacząc udało jej się połączyć z mamą, którą poinformowała o ataku na jej osobę i groźbach.

Oskarżony złapał leżącego psa pokrzywdzonej za sierść, przyłożył mu ostrze scyzoryka do gardła, po czym kilkakrotnie kopnął go obutą nogą w gumowy but w okolicy głowy. Zwierzę uciekło.

Po jakimś czasie na miejsce przybyła matka pokrzywdzonej wraz z sąsiadką. Zabrały małe dziecko do samochodu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. I. k – 21, k – 36;

- zeznania świadków: D. K. k 7v – 8, k – 27v, k 70v - 71; P. K. k – 10v, k 70 – 70v; B. L. k – 30v, k 69v - 70;

- dokumenty: notatkę urzędową k – 1; protokół użycia urządzenia (...)o k – 3; protokół zatrzymania rzeczy k 4 – 6; protokół oględzin rzeczy k 22 – 24; dane osobopoznawcze k – 37; kartę karną k 41 – 42; opinię sądowo – psychiatryczną k 44 – 47.

Oskarżony **S. I.** w toku dochodzenia nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Skorzystał z przysługującego prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k – 21).

Przesłuchiwany po raz kolejny w toku dochodzenia przyznał się jedynie do kopnięcia psa (k – 36).

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu, pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa trzech czynów wyczerpujących znamiona występku opisanych w art. 217 § 1 kk i w art. 190 § 1 kk (w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia) oraz w art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w tej części, w której nie kwestionował użycia przemocy wobec zwierzęcia tj. że kopnął psa (k – 36).

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie przekonują i nie zasługują na podzielenie, albowiem są jedynie wyrazem prezentowanej linii obrony zmierzającej do uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za zarzucane mu czyny (k – 21, k – 36). Poza tym pozostają w oczywistej sprzeczności z depozycjami pokrzywdzonej (k – 10v, k 70 – 70v), wspartymi zeznaniami pozostałych świadków D. K. (k 7v – 8, k – 27v, k 70v – 71) i B. L. (k – 30v, k 69v – 70) oraz dowodami w postaci dokumentów: protokołem zatrzymania rzeczy (k 4 – 6), protokołem oględzin rzeczy (k 22 – 24) i protokołem użycia urządzenia Alkometr A2.o k – 3;

Rzeczową, choć nie wolną od emocji relację P. K. Sąd przyjął za podstawę czynionych ustaleń faktycznych, uznając ją za wiarygodną. Wymieniona konsekwentnie utrzymywała, iż to oskarżony naruszył jej nietykalność cielesną poprzez dwukrotne uderzenie jej otwartą dłońią w oba policzki, po czym groził jej wymachując w jej stronę ostrzem scyzoryka, by kilkakrotnie kopnąć obutą nogą po głowie jej psa.

Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować prawdziwość twierdzeń pokrzywdzonej, która nie pozostawała z oskarżonym, którego znała jedynie z widzenia i na „dzień dobry”, w konflikcie, a tym samym nie miała żadnego interesu w pomawianiu S. I. o zachowania sprzeczne z prawem tym bardziej, iż w dniu zdarzenia podeszła do niego w celu ewentualnego udzielenia mu pomocy, widząc go leżącego. Dynamika zajścia, zaskoczenie temu towarzyszące tłumaczą drobne niespójności w depozycjach świadka, które jednakże w żadnej mierze ich nie dyskredytują.

Depozycje P. K. korespondują nadto z twierdzeniami D. K. (k 7v – 8, k – 27v, k 70v – 71) i B. L. (k – 30v, k 69v – 70), które wprawdzie nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia ale miały styczność z pokrzywdzoną chwilę po zajściu z oskarżonym. Ich relacja pozostaje zbieżna z opisem sytuacji przedstawionej przez samą P. K.. Wymienione zgodnie wskazały na stan, w jakim znajdowała się małe dziecko tj. była wystraszona, zapłakana.

Wskazane depozycje stanowiące dopełnienie relacji pokrzywdzonej, ograniczające się do opisanego w sposób rzeczowy zastanej sytuacji, Sąd uznał za wiarygodne.

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony podlega odpowiedzialności karnej za przypisane mu w wyroku trzy czyny wyczerpujące znamiona występku opisanych w art. 217 § 1 kk i w art. 190 § 1 kk (w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia) oraz w art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Oskarżony swym zachowaniem polegającym na dwukrotnym uderzeniu P. K. z otwartej dłoni w twarz naruszył jej nietykalność cielesną. Tym samym dopuścił się występkę opisanego w art. 217 § 1 kk.

Z kolei wyjąwszy z kieszeni spodni scyzoryk, przysunął jego ostrze do szyi pokrzywdzonej, po czym po chwili cofnął i zaczął nim wymachiwać w kierunku stojącej w odległości około 1 metra P. K., bełkocząc coś w sposób niezrozumiały, czym wywołał po stronie wymienionej uzasadnioną okolicznościami obawę, że groźba ta wyrażona gestem zostanie spełniona. Powyższe zachowanie skutkuje przyjęciem odpowiedzialności karnej oskarżonego za występku opisany w art. 190 § 1 kk.

Przestępstwo groźby karalnej polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Jest to oddziaływanie na psychikę ofiary w taki sposób, ażeby groźba zrodziła w niej obawę urzeczywistnienia zapowiedzi. Groźenie jest wówczas karalne, gdy groźba wzbudza w zagrożonym obawę spełnienia i obawa ta jest uzasadniona (O. Górniok: O. Górniok, S. Hoc, S.M. Przyjemski Kodeks Karny Komentarz, tom III, str. 165-166).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy ocenę, czy groźba wyrażona gestem istotnie wzbudziła w pokrzywdzonej obawę jej spełnienia Sąd oparł przede wszystkim na wiarygodnych depozycjach samej P. K. o własnych doznaniach. Pokrzywdzona zeznała „ (...) ja się wystraszyłam. Stałam od tego mężczyzny w odległości około 1 metra (...). Bałam się, że zrobi mi krzywdę tym scyzorykiem. Ja bałam się tego scyzoryka, bałam się, że ten mężczyzna coś mi zrobi. Dla mnie to wyglądało jak groźby. Ja nie uciekałam wcześniej, bo się bałam, byłam sparaliżowana. Myślałam, że mnie złapie i zrobi mi krzywdę tym scyzorykiem(k – 10v, k 70 – 70v).

Powyższe w sposób bezsprzeczny wskazuje na to, iż niebezpieczeństwo spełnienia groźby zostało odebrane jako realne przez pokrzywdzoną. Małoletnia w realiach niniejszej sprawy miała prawo obawiać się o swoje życie, zdrowie i w subiektywnym jej odczuciu groźby te mogły wywołać u niej przekonanie, że są poważne i że mogą zostać spełnione. Dla bytu tego przestępstwa, nie jest wymagalne, aby sprawca miał rzeczywisty zamiar zrealizować groźbę.

Stosownie do poczynionych ustaleń, oskarżony miał złapać leżącego psa pokrzywdzonej za sierść, przyłożyć mu ostrze scyzoryka do gardła, po czym kilkakrotnie kopnąć go obutą w gumowy but nogą w okolice głowy, czym wyczerpał – w ocenie Sądu – dyspozycję art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (za znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć w szczególności bicie zwierząt przedmiotami twardymi i ostrymi, bicie po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn).

Artykuł 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt penalizuje zachowanie polegające na znęcaniu się nad zwierzęciem. Znęcaniem się jest każde z wymienionych w art. 6 ust. 2 ustawy sposobów bezpośredniego postępowania w stosunku do zwierzęcia, które muszą być objęte zamiarem bezpośrednim sprawcy, zamiar odnosi się więc do samej czynności sprawczej, a nie do spowodowania cierpienia lub bólu. Kategoria znęcania się nad zwierzętami w porównaniu ze znęcaniem się nad ludźmi obejmuje wszystkie, poza nieuzasadnionym zabijaniem, przypadki ich krzywdzenia czy złego traktowania, które ustawodawca uznał za karalne. W art. 6 ust. 1 został zamieszczony generalny zakaz znęcania się nad zwierzętami, po czym ustawodawca w ust. 2 sformułował definicję znęcania się w sposób dwustopniowy. Najpierw wskazał, że znęcanie się to zadawanie lub świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpienia zwierzęciu, a następnie w czternastu punktach podał, czym w szczególności jest znęcanie się nad zwierzętami. Jeżeli więc zachowanie wyczerpuje opis któregoś z punktów, to Sąd nie musi już ustalać, że spowodowało ono ból

lub cierpienie, gdyż to sam ustawodawca przesądził, że zachowania w tych punktach wymienione są znęcaniem się, czyli powodują ból lub cierpienie. Odwołując się do ustawowej, cyt. powyżej definicji znęcania się, za tak rozumianym pojęciem znęcania się przemawia także to, iż należy je interpretować w dużym stopniu obiektywnie. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych (wyrok SN z dnia 16 listopada 2009 r., V KK 187/09, LEX nr 553896).

Kierując się ogólnymi dyrektywami i zasadami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, Sąd wymierzył mu odpowiednio:

- w ramach czynu I, z mocy art. 217 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

- w ramach czynu I, z mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

- za czyn II z mocy art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I, II i IV wyroku)

W myśl art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 i 3 kk, w miejsce orzeczonych jednostkowych kar ograniczenia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu, stosując zasadę częściowej absorpcji, karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, nakładając na oskarżonego - stosownie do brzmienia art. 72 § 1 pkt 5 kk z racji tego, iż czynów przypisanych mu dopuścił się znajdując się pod działaniem alkoholu i w obliczu stwierdzonego przez biegłych psychiatrów zespołu uzależnienia spowodowanego używaniem alkoholu (opinia sadowo – psychiatryczna k 44 – 47) - obowiązek probacyjny w postaci powstrzymywania się od nadużywania alkoholu (pkt VI wyroku).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego występów jako znaczny, Sąd miał na względzie zarówno rodzaj naruszonych przestępstwem dóbr (wyznaczony brzmieniem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt - zwierzę, jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę; cudze zdrowie, integralność cielesną; wolność od strachu), sposób i okoliczności popełnienia czynów, rozmiar wyrządzonej szkody.

Za znaczny Sąd uznał również stopień zawinienia oskarżonego.

Ferując karę Sąd poczytał oskarżonemu jako okoliczność łagodzącą przyznanie się do sprawstwa czynu z pkt II.

W procesie wymiaru kary Sąd uznał za okoliczność obciążającą uprzednią karalność oskarżonego (karta karna k 41 - 42).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości oraz zawinienia, jak również w sposób należyty uwzględniają dyrektywy i zasady sądowego wymiaru kary.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy wymiarze kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy czynami, za które orzeczone kary podlegają połączeniu (wyrok SA w Łodzi z dnia 09.05.2001 r., II AKA 63/01, opubl. OSN PiPr 2002/7-8/20).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, biorąc pod uwagę powyższe, jak również ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy łączący przypisane oskarżonemu czyny, wskazać należy - iż przyjęcie za podstawę

w procesie wymiaru kary łącznej zasady częściowej absorpcji i orzeczenie jej w wymiarze 8 miesięcy ograniczenia wolności pozwoli uznać ją za adekwatną zarówno do stopnia zawinienia, jak i społecznej szkodliwości czynów, których się dopuścił.

Zważywszy, iż przedmiotowy scyzoryk służył do popełnienia przestępstwa orzeczono jego przepadek stosownie do brzmienia art. 44 § 2 kk (pkt III wyroku).

Skazanie za występki opisany w art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt było konsekwencją orzeczenia w myśl art. 35 ust. 5 cyt. ustawy wobec oskarżonego nawiązki w kwocie 500,00 zł. na rzecz Towarzystwa (...) Oddział w O..

Kwota nawiązki ustalona została w sposób na tyle wymierny, iż pozwoli, w ocenie Sądu, Towarzystwu zaangażowanemu w realizację celów w postaci opieki nad zwierzętami działania takie rzeczywiście realizować.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd orzekł stosownie do brzmienia art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (pkt VII wyroku).

Zważywszy na sytuację majątkową oskarżonego (dane osobopoznawcze k – 37) Sąd uznał, iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe i dlatego w myśl art. 624 § 1 kpk zwolnił go od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (pkt VIII wyroku).